

Λιμάνια:

Ο Έρρικος Γκερλίζ εσφιγγε τις γροθιές του και προσπαθούσε με κάθε τρόπο ν' αψήσῃ τὴν ταχύτητα του. Ἡ δύο μηχανές ἦσαν ἰσοδύναμες, ἀλλὰ τὸ ναυτικό του ἐπάγγελμα βοηθοῦσε σημαντικά τὸν ἀξιωματικό. Ἐτωφελοῦμενος τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος ἐκέρδιζε, μὲ ἐπιδέξιους χειρισμούς, ὁλοένα ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ἀντίπαλου του.

Κάτω εἶχε φανεῖ ἡ θάλασσα. Γιὰ νὰ ἀποφύγουν ἕναν ἀντίθετο και βίαιον ἀνεμο, οἱ δύο ἀεροπόροι χαμηλώναν και πετοῦσαν μόλις καιαὶ εἰσοραϊὰ μέτρα πάνω ἀπὸ τὰ κύματα. Ὁ Έρρικος ἦταν πίσω ἕνα χιλιόμετρο σχεδὸν και ἀρχίζε νὰ σκέπτεται οἷ δὲν ὑπῆρχε ἀμεση ἀνάγκη νὰ φθάσῃ τὸν ἀντίπαλό του. Ἡ σύλληψις του στὴν Ἀγγλία, θὰ ἦταν ἐξ ἴσου εὐτολή ὅπως και στὴ Γαλλία.

Τὰ ἀεροπλάνα εἶχαν φθάσει σχεδὸν στὸ μέσον τῆς Μάγχης. Ἐξαφνα, ὁ Έρρικος ἐκπληκτος εἶδε τὸν ἐχθρὸ νὰ διαγράφῃ ἕνα ἡμικύκλιο και νὰ διευθύνεται κατ' ἐπάνω του με τὴν ἴδια ταχύτητα ποῦ ἐστρεφε προηγουμένως· πρὸς τὴν ἀντίθετο διεύθυνση. Πρὶν κατορθώσῃ νὰ ἀντιληφθῇ τὸ σκοπὸ αὐτῆς τῆς μεταβολῆς, τὸ Κόκκινο Πουλί ἦταν ἀπὸ πάνω του. Ὁ Γκερλίζ μόλις πρόφθασε ν' ἀκούσῃ αὐτὴ τῆς φωνῆς :

— Ἐ! λοιπὸν, ναί· και σὺ σὰν τὸν πατέρα σου !

Ἡ σύγχρσις ἦταν ἀναπόφευκτη, ὅταν ὁ ἀντίπαλος ἀνύψωσε ἀπὸτομα τὴ μηχανὴν του με τὸ σκοπὸ νὰ πιῇ με τοὺς γάντζους τῆς προσηορμίσσεως ἕνα φιερό τοῦ Ἀσπρου Πουλιού, γιὰ νὰ τὸ ἀναποδυροῖσῃ. Ἀλλὰ ὁ Έρρικος, ἐξ ἐνστίκτου, βλέποντας τὸν κίνδυνον, ἔστρεψε με μὴ ἐπιδέξια τιμονιὰ και ἀπεφυγε τὴν καταστροφή. Ἀμσως ἀρχισε ν' ἀνυψώνεται ὀλοταχῶς προσπαθώντας νὰ βριακεται αὐτὸς ἀπὸ πάνω στὴ μανιότῃ αὐτῆς πάλῃ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἄλλος δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Κάτω ἀπ' τοὺς δύο ἀνθρώπους ἡ θάλασσα ἀρχισε ν' ἀπομακρύνεται. Τὰ ἀεροπλάνα ἀνέβαιναν ὀλοένα. Ἡ ἀναπνοὴ τῶν ἀεροναυτῶν ἀρχισε νὰ γίνεται δύσκολη. Ἐνα ἀραιὸ στρώμα ἀπὸ σύννεφα ἔκρυψε ἐντελῶς τὸ πέλαγος ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Γκερλίζ. Ἄγιος ὁ ἀντίπαλός του τὸν κωνήρουσε λυσσασμένα. Πρὸς στιγμὴν, μία σκέψις ἀντεπιθέσεως ἐφώτισε τὸ νοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ. Γιὰτὶ νὰ τηρῇ αὐτὸς παθητικὴ σταση; Ποῖος τὸν ἐμποδίζε νὰ ἐπιπέσῃ αὐτὸς τώρα κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ ἀεροπλάνου και νὰ ἀνατρέψῃ; Σφανικά ὀλοος ἕνα ἀπροσδόκητο συμβάν διέκοψε τὶς σκέψεις του. Ἐπο τὴν πείσει τῆς; αὐθαγομένης φυροκέντρου δυνάμεως, ὀφειλομένη εἰς τὴν ταχύτητα τῶν ἀφηναισμένων μοτέρ, ἔσπασε ὁ ἔλικας τοῦ Κόκκινου Πουλιού, συντρίβοντας τὴ μηχανὴν και τὰ φτερά.

Ἐνα τρολλὸ στροφιογύρισμα τοῦ χαλασμένου μηχανήματος, ἕνα ὀξὺ παρόνογο τὸν πληγομένου μετᾶλλον, και τὸ ἀεροπλάνο ἀρχισε νὰ πέφτῃ, ὄργα στὴν ἀρχὴ χάρις στὴν ἀντίσταση τῶν συντριμμένων φτερῶν. Ὁ ἐχθρὸς μόνος του ἐλευθερώσε τὸ δρόμο...

— Ἄλλὰ τοτε... ἀν πνιγόταν ἀπο δυστύχημα... τὰ ἔγνη τοῦ ἐγκλήματος θὰ ἐγένοντο μαζί με τὸ δράστη. Δὲν θάμνε καμιά ἀποδείξις τοῦ δράματος τοῦ Μορμπλιάν. Ἡ δόξα τοῦ Ἀντανιου Γκερλίζ θὰ ἔμνε στὴ σιὰ. Σὰν ἀστραπὴ, πέρασαν οἱ σκέψεις αὐτῆς ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Έρρικου. Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ πατέρα του δὲν μοροῦσε νὰ ἀποδεχθῇ παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν ὀμολογία τοῦ Ἄλλου. Ὅχι με κάθε θυσιὰ δὲν ἔστρεψε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐξαφανισθῇ !

Ἡ συναισθησις τοῦ καθηγντος πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του ὄπλιος τὸν ἀξιωματικό με ἀπάντατῃ τολμῃ. Σβύνοντας τὴ μηχανὴν του και μαζεῦντας τὰ φτερα τοῦ Ἀσπρου Πουλιού, τὸ ἀφρσε νὰ πείσῃ σὰν περα πρὸς τὴ κατεύθυνση τοῦ Κόκκινου Πουλιού. Με ταχύτητα βολλιδων τὰ δύο ἀεροπλάνα διέσχισαν τὸ στῶμα τῶν νεφῶν. Ἀπὸ κάτω, σὰν νὰ ὀμοῦσε πρὸς αὐτοὺς ἀνεπίδησε ἡ θάλασσα. Ἡδὴ ὀμως τὸ Ἀσπρὸ Πουλί ἦταν ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸν Ἄλλο. Ὁ Γκερλίζ ξαναβάτῃ ἔμπρος τὴ μηχανὴν του και διαγράφοντας μία κμπλότῃ ἀφανταστο τὸλμῃ; και ἀκριβείας, κατορθωσε γιὰ ἕνα ἕκατοστο τοῦ δευτερολέπτου νὰ ἐλθῇ σ' ἐπαφὴ με τὸ Κόκκινο Πουλί. Ἡ στιγμὴ αὐτῆς ὀμως ἦταν ἀρκετῇ. Με τὸ σῶμα ὀλο σχεδὸν γερομένο ἔξω ἀπ' τὸ μηχανήμα του, ἔπλωσε τὸ ἀτοαλένιο του χερί και μὴ ἠράκλειτα δύναμη ἀρραξῆς τὸν Ἄλλον, μισοπεθαμένο, τὸν ἀπέσπασε ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο του πῦν ἐξακολούησε τὴν πτόση του, και τὸν πέσαξε μέσα στὸ δικο του. Και ἀμσως ὄχορξ ἀπὸ τὸ ταῦμα ποῦ εἶχε συντελέσει, ξαναπῆρε τὴ διεύθυνση τῆς Ἀγγλικῆς ἀκτῆς, ἔνω τὸ Κόκκινο Πουλί, βυθίζοτανε μέσα στὰ κύματα.

Ὁ Έρρικος κρσ τοῦσε τὴν ἀποδείξι... Πίσω του ὀμως ὁ Ἄλλος τὸν ὀποῖον ἐνόμιζε μισοπεθαμένο και ἀνίκανο πιά γιὰ κάθε ἀντίσταση, συνήλθε. Ὁρμης προδοτικὰ ἀπάνω στὸν Γκερλίζ και σφιγγοτάς τον με λύσσα, τὸν ἔκανε ν' ἀφήσῃ τὸ πηδάλιο και τοὺς μοχλοὺς.

— Κλέφτῃ και δυὸ φορῆς φωνηὰ ! ἐφώναξε ὁ ἀξιωματικός μόλις συνήλθε ἀτ' τὴν ἀπροσδόκητῃ ἐπιθεση τοῦ ἐχθρου του. Ἀδτῆ τῃ φορὰ δὲ θὰ μοῦ γλυτώσῃς !

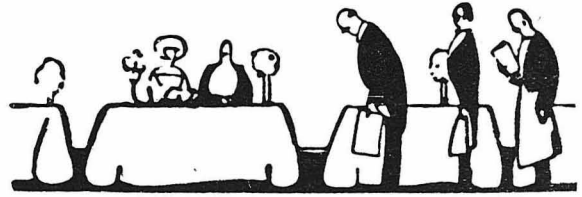
Στὴ στενὴ γέφυρα τοῦ ἀεροπλάνου, μία ἀγρια πάλῃ συνήφθη ὀσῶμα με ὀσῶμα. Ὁ Έρρικος ὀμως ἦταν δυνατώτερος. Κατῶρθωσε νὰ ἀναποδυροῖσῃ τὸν ἀντίπαλό του.

— Ἐλεος ! ἔλεος ! ἀρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκείνος. Στ' ὄνομα τοῦ πατέρα σου, ἔλεος !!

Γιὰ μία στιγμὴ ὁ Έρρικος ἔμνε διτακτικός... Ἀλλὰ τὸ Ἀσπρὸ Πουλί, ἀκυβέρνητο, χαμηλώσε, ἀγγισσε τὸ νερό, ἐδιπλώρωσε και ἀρχισε νὰ βυθίζεται παρασύροντας μαζί του τοὺς δύο ἀντίπαλους μέσα στὰ βᾶθῃ τῆς Μάγχης...

Λίγες ὄρες ἀργότερα, τὸ ὄπ' ἀριθ. 136 ἀντιορπιλλικό ἀνέστρον ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν κυμάτων, τὸν Έρρικο Γκερλίζ, πιασμένο ἀπὸ ἕνα δοκάρῃ, τελείως ἐξηγνημένον, ἀλλὰ ζωντανον.

Τὸ πεπρωμένο, μόνον, εἶχαν ἐκδικίησει τὸν πατέρα του.

ΑΠ' ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

« Ἄλλοῦ αὐτὰ !... »

Πρὸ ἡμερῶν ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ ἐψηφισε τὴν ἀποφυλόκισις τοῦ κρατομένου γιὰ πολιτικούς λόγους βουλευτοῦ κ. Μαρσέλ Κουσέν. Ἄμσως ὁ φίλος του βουλευτῆς Βιγιάν-Κουτοριε ἔσπευσε στὸ τηλεφῶνον τῆς Βουλῆς και ἐκάλεσε τὸ διευθυντῆ τῶν φυλακῶν τῆς «Σαντέν» ὀπου ἐκρατεῖτο ὁ συναδέλφος του.

— Ἐμπρός, Σαντέ ἐκεῖ ! εἶπε μόλις τοῦ ἔδωσαν γραμμί. Ἐδῶ βουλῆ. Ἐστρετε, ἐψηφίσθη ἡ ἀποφυλόκισις τοῦ κ. Κασέν... Λοιπὸν...

Μὰ ὁ νέος διευθυντῆς τῶν φυλακῶν, ὁ ὀποῖος εἶχε ὄπ' ὄψει του τὸ πᾶθῃα τοῦ προκατόχου του και τὴν ἀπόδραση τοῦ ἀρχηγου τῶν Γάλλων βασιλοφρόνων κ. Λεὸν Ντιωντέ, τὸν διέκοψε λέγοντας :

— Ἄλλοῦ αὐτὰ, φιλαράκο μου... Δὲν πιάνουνε πιά τέτοια ψάρια !...

Ὡστόσο σὲ λίγην ὄρα, ὅταν ἔλαβε τὴν ἐγγραφο διαταγῆ τῆς ἀποφυλόκισσεως τοῦ βουλευτοῦ ἀναγκάστηκε νὰ συμμορφωθῇ με τὴν πραγματικότητα.

***

Οἱ δρόμοι τῆς τιμῆς

Κάποτε ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητῆς Έρρικος Χάινε, συναπειὰ ἐνὸς ἐπεισοδίου, ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσῃ. Τὴν ἡμέρα τῆς μονομαχίας ἔβρεχε ραγδαίως και οἱ μάρτυρες του, ὀπως και ὁ ἴδιος, ποδοπατοῦσαν μες' στὶς λάσπες και τὸ βοῦρκο ποῦ κατέκλυζαν τὸ πεδίο τῆς μονομαχίας.

— Ὅπως βλέπετε, φίλοι μου, τοὺς εἶπε τότε ὁ Χάινε και τὸ πεδίο τῆς τιμῆς εἶνε καμμιά φορὰ πολὺ βρωμερόν...

***

Τί τ ἴ λ ο ι

Ὁ νέος Γάλλος μυθιστοριογράφος Πιέρ Ἐμποῦρ ἐξέδωσε πρὸ ἡμερῶν τὸ πρῶτο του μυθιστορημα στὸ ὀποῖο ἀρχικῶς πρὸ τῆς ἐκδόσεως, εἶχε δᾶσει τὸν τίτλο «Ὁ Τριστάνος χωρὶς τὴν Ἴζὸλδη».

Κάποιος φίλος τοῦ συγγραφέως, και αὐτὸς στον ὀποῖο τὸν εἶχε ἀνακωνάσει, τοῦ εἶπε τότε :

— Αὐτὸς ὁ τίτλος εἶνε πολὺ μοντέρνος· βάλε καλλίτερο : «Ὁ Τριστάνος και ἡ Ἴζὸλδη».

Μὰ αὐτὸ ποῦ μοῦ λῆς ἐσύ, ἀπάντησε ὁ Ἐμποῦρ, εἶνε παλαιὸ ὀπως και ὁ κόσμος.

Και ἐπειδὴ τὸ μυθιστορημα ἦταν σχετικὸ με τὸν ἔρωτα, ὁ ὀποῖος μένει πάντοτε ὁ ἴδιος διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, τοῦ ἐδόθη ὁ τίτλος : «Παλαιὸ ὀπως και ὁ Κόσμος».

***

Τὸ παράσημο τοῦ Μπραντές

Ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας Φρειδερίκος VIII ἐπαρασημοφόρησε κάποτε τὸν πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀποθανόντα μεγάλο ἄγων συγγραφέα Γεώργιο Μπραντές με τὸ σταυροῦ τῆς δευτέρας τάξεως τῶν ἱταπιῶν τοῦ Ντανεμρόου.

Σύμφωνα με τὴν ἐθιμοτυπία, ὁ διάσημος συγγραφέας πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὰ ἀνάκτορα γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ μονάρχη του γιὰ τὴν τιμὴ ποῦ τοῦ ἔκανε. Κατόπιν ὀμως, στοὺς φίλους του, οἱ ὀποῖοι τὸν ἐρωτοῦσαν σχετικῶς με αὐτὴ τὴν ἐπισκεψῃ, ὁ Μπραντές εἶπε τὰ ἑξῆς :

— Τοῦ εἶπα χωρὶς περιστροφῆς οἷ αὐτὸς ὁ σταυροῦ; δευτέρας τάξεως ποῦ μοῦ ἔδωσε εἶνε πραγματικὸ μόνον πρᾶγμα δ ε υ τ ε ρ α ς τ ᾶ ξ ε ω ς ποῦ ἔχω στὸ σπῆτι μου.

***

Ἡ Γαλλογερμανικὴ συμφωνία

Ὁ Γάλλος συγγραφέας Τριστάν Μπρανῶρ κατὰ τὴν τελευταία του διαμονὴ στὸ Βερολίνο παρεκάθητο σ' ἕνα γεῦμα τὸ ὀποῖο παρέθεσε ὁ διάσημος Γερμανὸς κριτικός κ. Ἀλφρέδος Κέρρ. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἦταν και ὁ μέγας ποιητῆς Πῶλ Βαλερύ, καθὸς και ἄλλοι Γάλλοι και Γερμανοὶ λόγιοι.

Ὁ Ἀλφρέδος Κέρρ καθῶταν ἀπάναντι στὸ Βαλερύ και καθ' ὄλη τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος οἱ δύο διανοῦμενοι κοιτᾶντοσσαν με συμπάθεια και δὲν ἔπαυαν νὰ περιποιοῦνται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, γεμάτοι ἐγγένεια και κολλημένα. Τέλος ὅταν ἤρθε ἡ ὄρα τῶν προποσων σημάθησε ὁ Κέρρ και εἶπε τὰ ἑξῆς :

— Κύριοι, ὅταν βλέπει κανεὶς τὴν ἄρμονια ποῦ βασιλεύει ἐδῶ μεταξὺ δύο συναδέλφων, ποῦ εἶνε μάλιστα λόγιοι, πῶς μπορεῖ νὰ μὴ πιστεῖθῃ οἷ μία μέρα θὰ γίνῃ και ἡ Γαλλογερμανικὴ προσέγγισις !

— Ἐχει δίκιο ! ψιθύρισε τότε ὁ Τριστάν Μπρανῶρ, ὀποῖος κατορθῶναι τὸ πολὺ, κατορθῶναι και τὸ λίγο !... Ἀυκολώτερο εἶνε νὰ μονιάσουν δύο λόγιοι παρὰ δύο κράτη...